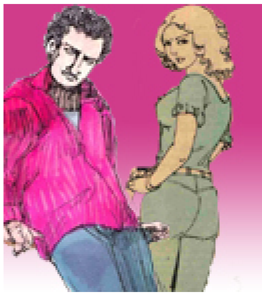

'అదే' కథలు

– ఆర్.శర్మ దంతుర్తి

ముందు మాట – అమెరికా వచ్చిన భారతీయుల్ని 'దేశీ'లంటారని, వారి దైనందిన జీవితాల్లో జరిగే అనేకానేక విషయాలతో అమెరికా దేశీయ కథలు అనే పేరుతో ఈ వరస కథలు మొదలుపెట్టాను, గౌరవం కోసం 'య' అనేది చేర్చి. ఇందులో చర్చించిన సమస్యలు పూర్తిగా కాకపోయినా చాలా మటుక్కు అన్నీ స్వకపోల కల్పనలు – ఇలా జరిగి ఉండొచ్చని ఊహించి రాసినవి. కొన్ని ఇలా జరిగినట్టు ఇంటర్నెట్ మీదా, వార్తల్లోనూ చదివినవి. అవి మీకు కానీ మీకు తెల్సున్నవాళ్ళకి కానీ జరిగితే అది పూర్తిగా కాకతాళీయం/యాదృచ్ఛికం మాత్రమే. సరదాకి రాసిన ఈ కథలు వినోదంగా చదువుకోవడానికి మాత్రమే. చాలామటుకు నవ్వు వచ్చినా కొన్ని కథల్లో ఏడుపుకూడా రావొచ్చు. ఆ నవ్వులకి, బాధలకి, దుఃఖాలకి నా బాధ్యత లేదు.

36

అరువు కారు

డిసెంబర్లో శెలవులకి రామ్మూర్తి పెళ్ళాం పిల్లల్తో చలి తప్పించుకోవడానికి వర్జీనియా నుంచి ఫీనిక్స్ అరిజోనాలో ఉన్న చుట్టం ఇంటికి బయల్దేరాడు. వెళ్ళేటప్పుడు అనేకసార్లు ఫోన్ చేసాడు కూడా వాళ్ళకి వీలౌతుందో లేదో అన్నీ కనుక్కోవడానికి. అన్నీ సర్దుకున్నాక విమానం ఎక్కి వారం, పదిరోజుల వెకేషన్ కి బయల్దేరారు. ఫీనిక్స్ లో ఉన్న చుట్టాలకి కొన్ని బహుమతులూ అవీ కొని పట్టుకెళ్ళారు కూడా.

ఎయిర్ పోర్ట్ లో దిగాక వీళ్ళని ఇంటికి తీసుకెళ్ళడానికి వచ్చిన చుట్టాన్ని అడగనే అడిగాడు రామ్మూర్తి – తానో కారు అరువు తీసుకుంటే మంచిదేమో అని. రెండు కుటుంబాలు ఒకే కార్లో పట్టడం కష్టం కదా? అయితే చుట్టం అయిన విశ్వేశ్వర్రావు ఉరఫ్ విషి గారు చెప్పడం ప్రకారం ఆయనకి రెండు కార్లున్నాయి. ఒకటి పెద్ద వేన్ ఎనిమిదిమంది కూర్చోగలిగేది. రెండోది వాళ్ళావిడకున్న అయిదుగురు కూర్చోగలిగే కారు. వేరే మూడో కారు తీసుకోవడం డబ్బులు దండగ. ఎలాగా శెలవుల్లో ఎక్కడకీ వెళ్ళేది లేదు కనక మరో కారు వద్దని ఆయన చెప్పాక విషి గారింటికి వెళ్ళారు.

రామ్మూర్తి అయితే అమెరికా వచ్చి పదేళ్ళే అయింది కానీ విషి గారొచ్చి పాతిక దాటుతోంది. అందువల్ల ఆయన ఇల్లు పెద్దది, డబ్బూ దస్కం పెద్దవీ అని ఆయన వేన్, ఆయన ఇల్లూ, ఇల్లు ఉన్న ప్రదేశం అన్నీ చెప్పకనే చెప్తున్నాయి. ఇంటికెళ్ళాక భోజనాలు చేసి శెలవుల్లో ఏం చేయాలో ప్లాన్ వేసుకున్నారు. దాని ప్రకారం ఓ రోజు ఊరు చూడ్డం. ఊరు చూడ్డం అంటే అదేలెండి ఊర్లో ఉన్న గుడీ, పటేల్ వారి పచారీ కొట్టూ, అక్కడ కనిపించే వాటి ధరవరలూ వాటిని తమ వర్జీనియాలో దొరికేవాటితో పోల్చి చూసుకోవడం, అవయ్యాక ఊర్లో మరి కొన్ని చారిత్రాత్మక కళాఖండాలు చూడ్డం వగైరా. పనిలో పనిగా దేశీవారి రెస్టారెంట్లో భోజనాలు. ఇవన్నీ అయ్యాక ఎప్పట్లాగే రాత్రి ఇంట్లో ఓ తెలుగు సినిమా, అందులో హీరో చొంగ కార్చుకుంటూ హీరోయిన్ దగ్గిర

పాటలు పాడ్డం, ఆ మహేష్ బాబు ఇలా చేయి ఎత్తగానే రెండు మూడు బిల్డింగులు కూలిపోవడం, ఇద్దరు జమాజెట్టీ బాడీ బిల్డర్ లాంటివాళ్ళు మూడు గిరికీలు కొట్టి కింద ఎముకలు విరిగి పడడం – ఆ పడడం అందరికీ సరిగ్గా కనిపించడానికి స్లో మోషన్ లో చిత్రీకరణ, ఓహ్ ఏం చెప్పమంటారు – శెలవులు గడపాలంటే ఇంతకన్నా మంచిదేవుంది?

క్రిస్టమస్ నాడు రామ్మూర్తి విషీ గారికి వాళ్లావిడకీ తాము పట్టుకొచ్చిన ఖరీదైన – అంటే విలువ నూట యాభై డాలర్ల కంటే ఎక్కువైనదే – బహుమతి ఇచ్చాడు. విషీగారు నొచ్చుకున్నారు ఇలా ఇచ్చినందుకు. ఆయన ప్రకారం ఈ వయసులో ఆయనకి అసలు బహుమతి ఇవ్వడం అనవసరం కదా, పిల్లలున్న రామ్మూర్తి డబ్బులు ఇలా వృధాగా ఎందుకు పాడుచేయడం? ఈ మాటల్లో విషీగారి వాళ్ళావిడ ఈ మాట అన్నందుకు విషీగారి కేసి చుర చురా చూసిందంటే అది రామ్మూర్తి గమనించకపోయినా రామ్మూర్తి వాళ్ళావిడ కంట్లో పడనే పడింది. మొత్తానికి బహుమతి ఇచ్చాక అంతా సంతోషం. ఇచ్చిన బహుమతి వల్లో మరోటో గానీ, విషీగారి వాళ్ళావిడ క్రిస్టమస్ అయిన రెండు రోజులకి అందరం కల్సి గ్రాండ్ కన్యాన్ అనే చోటకి వెళ్దాం అని మొదలుపెట్టింది. విషీగారికి ఎటువంటు గొడవా లేదు ఇందులో, రామ్మూర్తిని గ్రాండ్ కన్యాన్ తీసుకెళ్ళడానిక్కానీ, శెలవుల్లో ఇంటిపట్టున కూర్చోకుండా దేశం మీద తిరగడానిక్కానీ. అయితే ఒకటే చిక్కు వచ్చిపడింది. వెళ్ళడానికి విషీగారి కుటుంబంలో అయిదారుగురు తయారయ్యారు, ఊర్లో ఎవరో స్నేహితులు వస్తానంటే వాళ్లతో కలిపి. ఇటువైపు రామ్మూర్తి కి నలుగురు. తొమ్మిదీ పది మంది ఒక వేన్ లో వెళ్ళడం కష్టం కనక రెండు కార్లు కావాలి. ఒకటి విషీగారు డ్రైవ్ చేస్తారు. రెండోది వాళ్ళావిడ చేయొచ్చుకానీ, రామ్మూర్తి చేయగలడా అనేది విషీగారి ఆలోచన. విషీగారి వాళ్ళావిడే చేస్తుంది కానీ శెలవుల్లో పిల్లలూ కుటుంబం కబుర్లు చెప్పుకుంటే బావుంటుంది కదా మగాళ్ళు డ్రైవ్ చేస్తుంటే అని విషీగారి ఆలోచన. పొద్దున్నే బయల్దేరితే సాయంత్రం వచ్చేయవచ్చు కొంచెం ఆలస్యమైనా.

రామ్మూర్తి కొంచెం బెదిరాడు అవతలి వాళ్ళ కారు తాను డ్రైవ్ చేయాలనే సరికి. ఏం ఫర్వాలేదు, నాకు ఇన్స్యూరెన్స్ ఉంది మీరు డ్రైవ్ చేయండి ఒక బండి వెనక ఒకటి వెళ్తుంది కనక ఏం తేడా వచ్చినా ఒకరికొకరు సహాయం చేసుకోవచ్చు అని విషీగారి భార్య ఉవాచ. రామ్మూర్తి వాళ్ళావిడ కూడా వంత పాడేసరికి రామ్మూర్తికి ఇంక తప్పలేదు. అలా రెండు కుటుంబాలూ పొద్దున్నే లేచి అనుకున్న రోజున బయల్దేరారు. రామ్మూర్తి వాళ్ళావిడా, విషీగారి అర్ధాంగీ, కూడా వచ్చే మరో స్నేహితురాలి తరపువారు అందరూ తలో చేయి వేసి పులిహారా, పెరుగూ, బండిలో వెళ్తున్నప్పుడు పంటికిందకి జీడిపప్పూ, చిప్పూ వగైరాలు పట్టుకుని. నీళ్ళ సీసాలు ఉండనే ఉన్నై.

వాతావరణం అద్భుతంగా ఉంది అనుకున్నరోజుకి. ఏడింటికి బయల్దేరదామనుకున్నవారు తొమ్మిదైంది బయల్దేరేసరికి. భలేవారే, పులిహార అవీ తయారుచేసేసరికి టైమ్ పట్టదా, ఏడింటికి వెళ్లిపోదాం అనుకుంటే మాత్రం ఎలా కుదురుతుంది? విషీగారు మెర్సిడెస్ వేన్ లో కూర్చుంటే వాళ్ళావిడ ఆయన పక్కసీట్లో, వాళ్ల స్నేహితులు అందులోనే వెనక సీట్లలో. వేన్ వెనకాల విషీగారి రెండో టయోటా కార్లో రామ్మూర్తి కుటుంబం. వెళ్ళేది దాదాపు రెండువందల ముప్పై మైళ్ళు. నాలుగ్గంటలు పట్టవచ్చు. అలా బయల్దేరాక బండి హైవే మీదకి మళ్ళింది. మరో గంటా రెండు గంటలకి 'డాడ్,' అంటూ రామ్మూర్తి కూతురు చిటికిన వేలు చూపించేసరికి దారిలో రెస్ట్ ఏరియా దగ్గిర ఆపడానికి ప్రయత్నం చేసాడు. ఇక్కడ రామ్మూర్తి ఇలా ఆపబోయేంతలోనే విషీగారు జామ్మని వేన్ మీద వెళ్ళిపోయారు ముందుకి. ఇదేమంత పెద్ద విషయం కాకపోయినా ఒకరి వెనక ఒకరు వెళ్దాం అనుకున్న మొదటి సూత్రం తప్పిపోయింది. రామ్మూర్తిక్కూడా ఇదేం పట్టలేదు. ఓ సారి బండి హైవే మీదకి వెళ్ళాక కాసేపటికి ఎలాగా కల్సుకోవచ్చు వాళ్లని లేకపోతే ఎలాగా ఆగుతారు కదా? మహా ఐతే గ్రాండ్ కన్యాన్ దగ్గిరే కల్సుకోవచ్చు.

అల్పాచమానం అయ్యాక బయటకొచ్చి బండి బయటకి తీసి మళ్ళీ హైవే మీద కి వెళ్ళబోతూంటే సడన్ గా పక్కనుంచి అప్పుడే హైవే మీదకి వెళ్ళే పెద్ద ట్రక్ కారు పక్కనుంచి దూసుకుపోయింది. తప్పు రామ్మూర్తిదే ట్రక్ ని చూడకపోవడం. ట్రక్ డ్రైవర్ కి తెల్సిందో లేదో గానీ వాడు ఆపకుండా వెళ్ళిపోయేడు. రామ్మూర్తి మతిపోయినవాడిలా బండి పక్కకి ఆపి కాసేపటికి దిగి చూసాడు. ఎవరికీ దెబ్బలు తగల్లేదు గానీ టయోటా కారు ముందు తలుపూ, వెనక తలుపూ గీరుకుపోయాయి. తలుపులు బాగానే పనిచేస్తున్నా బండి పాడైనట్టే లెక్క. బాడీ షాపుకి తీసుకెళ్తే దాదాపు రెండువేలు వేస్తాడు బిల్లు గారంటీగా – తలుపులు రెండూ తీసి, పాలిష్ చేసి పెయింట్ వేయడానికి. గీరుకుపోయిన గీతలు చాలా అసహ్యంగా కనిపిస్తున్నాయి. ఈ ఏడుపు ఇలా ఉండగానే వెనకనో నీలం ఎరుపు లైట్ కనిపించేసరికి రామ్మూర్తికి ప్రాణం పోయినట్టైంది.

బండి దిగిన పోలీసాయన అడిగాడు ఎలా జరిగిందో. అదయ్యాక తన లైసెన్సూ, ఇన్స్యూరెన్సూ చూపించాలి. బండి తనది కాదు కనక వివరాలు చూసిన పోలీసాయన అడిగాడు, బండి ఎవరిదో, అసలు రామ్మూర్తి ఎందుకు నడుపుతున్నాడో. ఏ కళనున్నాడో కానీ పోలీసాయన రామ్మూర్తి ఏడుపు మొహం చూసాడులా ఉంది, "బండి మీరు ఎత్తుకొచ్చారని అనను కానీ, మీది కానందుకు, ట్రక్ ని చూసుకోకుండా ఇలా నడిపినందుకూ చిన్న ఫైన్ తో పోనిస్తున్నానంటూ' టికెట్ చేతిలో పెట్టి జాగ్రత్తగా నడపమని చెప్పి ఆయన దారిన వెళ్ళాడు. చేతిలో టికెట్ చూసుకుంటే అది మూడువందల నలభై డాలర్లకి. గుండె ఆగినంత పనైంది రామ్మూర్తికి.

మరో రెండో మూడో గంటలు గడిచాక మూడ్ అంతా తగలబడిన రామ్మూర్తి బండి నడుపుతుంటే విషీగారి వేన్ పక్కనే లేన్ లో ఆగి వీళ్ళకోసం వేచి చూడ్డం గమనించి తానూ ఆపాడు. కథంతా చెప్పాక ఆయన తన టయోటా చూసి కాస్త నవ్వూ ఏడుపుతో అన్నాడు, "ఇన్స్యూరెన్స్ ని అడుగుదాం రేపు ఇంటికివెళ్ళాక. మీరందరూ క్షేమంగా ఉన్నారు కదా, ఎవరికీ దెబ్బలూ అవీ లేవు. అదో సంతోషం." ఏమనలో తెలియక రామ్మూర్తి వెర్రిమొహం వేసాడు. రామ్మూర్తి వాళ్ళావిడ మొగుడి తప్పు ఏం లేదనీ ట్రక్ వాడు చూసుకోకుండా రాసుకుంటూ వెళ్ళిపోయినా ఆగలేదనీ విషీగారికీ వాళ్ళావిడకీ సర్ది చెప్పబోయింది. ఏదైతేనేం అలా హైవే మీద ఏడుస్తూ కూర్చోడం కుదర్దు కాబట్టి మళ్ళీ బయల్దేరారు. ఈ సారి ఏమీ కష్టాలు లేకుండా గ్రేండ్ కన్యాన్ చూడ్డం అయింది. ఆ గ్రేండ్ కన్యాన్ చూసి ఎవరెలా సంతోషించినా రామ్మూర్తికి మాత్రం ఏడుపు తప్పలేదు. తప్పు తనదే. మొదట పోలీస్ టికెట్ కి డబ్బులు కట్టుకోవాలి. ఈ బండికి ఎంతవుతుందో రిపేర్ కి రేపటిదాకా తెలియదు. రామ్మూర్తి ఏడుపు మొహం చూసాడు లావుంది విషీ, పక్కకి తీసుకెళ్ళి చెప్పాడు, "రేపు ఇన్స్యూరెన్స్ కి ఫోన్ చేసి అడుగుదాం, మనం కార్ పార్క్ చేసినప్పుడు ఎవరో ఇలా గుద్దేసారనీ మనం చూడలేదనీ చెప్తే వాళ్ళు రిపేర్ చేస్తారు. దానికి కాస్త డిడక్టిబిల్ అనేది కడితే మిగతాది వాళ్ళు ఇస్తారు, ఏమీ కంగారు పడకండి."

"డిడక్టిబిల్ ఎంతండి మీ కారుకి?" రామ్మూర్తి అడిగేడు.

"తెలియదు ఇంటికెళ్ళాక చూద్దాం. మహా అయితే వెయ్యి డాలర్లు. అంతే."

గంట ఐదు దాటుతుంటే ఇంటికి బయల్దేరారు. ఇంకేం బాలారిష్టాలు లేకుండా ఇంటికొచ్చాక నిద్ర పట్టనిది రామ్మూర్తికి ఒక్కడికే ఆ రాత్రి. నేను చేయను మొర్రో అంటే తనచేత నడిపించాడు బండి విషీగారు. అదీగాక తాను అద్దెకి కారు తీసుకుంటానంటే ఎయిర్ పోర్ట్ లోనే వద్దన్నాడు ఈయన. ఈ ఆలోచనల్తో నిద్రపట్టక పొద్దునే లేటుగా లేచిన రామ్మూర్తికి విషీగారు చెప్పాడు, "ఇన్స్యూరెన్స్ కి ఫోన్ చేసాను. డిడక్టిబిల్ ఐదు వందలే. అవి కట్టేస్తానంటే ఇప్పుడే చెక్ ఇచ్చేయండి. లేకపోతే మీరింటికి వెళ్లి పంపినా సరే."

వచ్చేటప్పుడు పట్టుకొచ్చిన చెక్ బుక్ తీసి రెండు చెక్కులు రాసాడు రామ్మూర్తి. ఒకటి విషీగారికి రెండోది తనకి పోలీసాయన ఇచ్చిన టికెట్ కీ, ఆ కౌంటీ క్లర్క్ పేరుమీద. హమ్మయ్యా డబ్బులు పోయినా తలమీదనుంచి భారం దిగిపోయాక వెకేషన్ అయిందనిపించి విమానం ఎక్కి వర్జీనియా వచ్చేసారు. దార్లో రామ్మూర్తి వాళ్ళావిడ మొగుణ్ణి సాధించింది – రామ్మూర్తి చుట్టం విషీ గారి గురించి. "ఆయనే మనల్ని డ్రైవ్ చేయమన్నాడు, అద్దె కారు వద్దన్నాడు, మళ్ళీ ఇన్స్యూరెన్స్ కి ఐదు వందలు ఇమ్మన్నాడు' అంటూ.

ఈ సాధింపు ఎక్కువౌతుంటే రామ్మూర్తి చెప్పాడు, "అద్దె కారు తీసుకుంటే దానికిలా అయితే అప్పుడు కూడా దానికి ఇన్స్యూరెన్స్ కట్టుకోవాలి. అసలు విషీగారు ఇన్స్యూరెన్స్ కి చెప్పకుండా మొత్తం రిపేర్ మననే పెట్టుకోమని చెప్తే మూడువేలదాకా అయిండేది. మాట్లాడేటపుడు ఇవన్నీ తెల్సి మాట్లాడు. ఆయన మంచివాడు కనక ఇన్స్యూరెన్స్ మీదకి నెట్టాడు దీన్ని కానీ మరొకరైతే ఏమై ఉండేదో? మనకి ఇందులో మరో విషయం ఏమిటంటే పోలీస్ నన్ను ఎవరికారో ఎత్తుకొచ్చినట్టు అభియోగం పెట్టి జైల్లో పెట్టలేదు. సంతోషించు."

అప్పటిదాకా సాధించిన సాధ్వీమణి ఈ మాట రామ్మూర్తి నోట్లోంచి వినగానే టక్కున నోరుమూసుకుంది.

నీతిః కారు మీది కానప్పుడు దాని ఓనర్ పక్కన కూర్చుని మిమ్మల్ని డ్రైవ్ చేయమన్నప్పుడు కానీ దాన్ని మీరు ఎన్నడూ, ఎటువంటి పరిస్థితులలోనూ నడపరాదు.

Post your comments